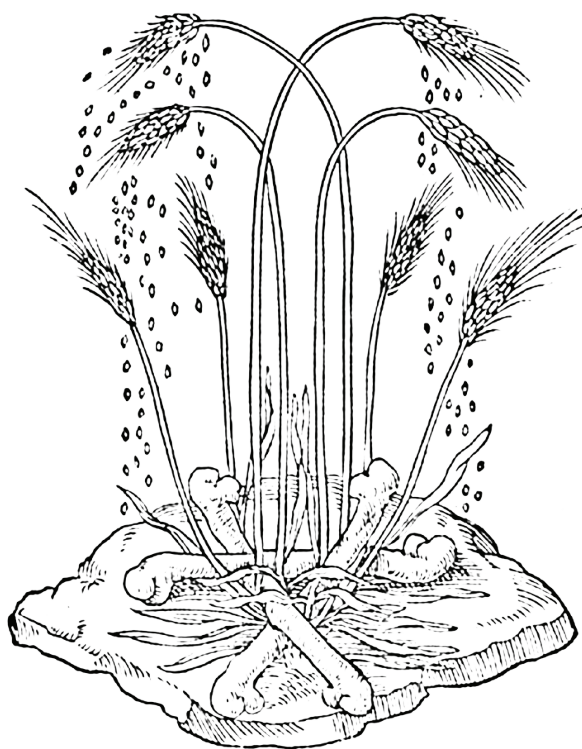

СРПСКА АРХЕОЛОГИЈА ИЗМЕЂУ ТЕОРИЈЕ И ЧИЊЕНИЦА IV

Култ и ритуалне праксе у археологији

Филозофски факултет
Одељење за археологију
Центар за теоријску археологију

Београд,
26–27. март 2016.

Српска археологија између теорије и чињеница IV

Култ и ритуалне праксе у српској археологији. Књига апстраката

Уредник

др Моника Милосављевић

Програмски одбор

др Предраг Новаковић

др Игор Богдановић

др Јасна Вуковић

др Зорица Кузмановић

др Вера Васиљевић

др Смиља Марјановић-Душанић

др Татјана Цветићанин

др Сташа Бабић

Дизајн

Моника Милосављевић

Лектура

Владимир В. Михајловић

Издавач

Филозофски факултет, Универзитет у Београду

Чика Љубина 18–20, Београд 11000, Србија

www.f.bg.ac.rs

Штампа

Досије студио, Београд

Тираж

100

ISBN 978-86-6427-021-2

Организација

Филозофски факултет Универзитета у Београду

Одељење за археологију, Центар за теоријску археологију

Насловна страна

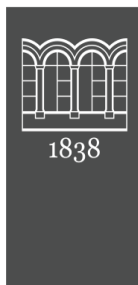
Spes altera vitae. Paradin, Claude: Devises heroïques (1557)

Скуп је организован под покровитељством Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије, у оквиру пројекта бр. 177008 – Археолошка култура и идентитет на Западном Балкану.

СРПСКА АРХЕОЛОГИЈА ИЗМЕЂУ ТЕОРИЈЕ И
ЧИЊЕНИЦА IV

Култ и ритуалне праксе у српској археологији

Књига апстраката

Митови о сеобама у археологији

Владимир В. Михајловић

Балканолошки институт САНУ, Београд

Нека од најчешћих питања која јавност поставља археолозима могла би се свести на два основна: ко смо? и одакле смо? У одговорима ових других на идентитетске дилеме друштва, колоквијално речено, култно место припада миграцијама. Наиме, према традиционалном и дубоко увреженом ставу, миграције, као по правилу, представљају прекретнице у историји одређене популације – најчешће је реч о народу – почетак или унајмање нови почетак њене историје (свакако, на територији коју дата популација и данас настањује), одакле проистичу готово непресушне популарност и актуелност ове теме у друштву. Иако читав низ дисциплина нуди одговоре на наведена и/или слична питања, један од разлога за пресудан значај археологије у овом случају је и чињеница да о миграцијама углавном или нема писаних извора или су они настали ван заједница о којима говоре.

С друге стране, као и бројни други феномени уз које се јавља придев култни, и археолошке интерпретације миграција одишу непознаницама, недореченостима, мистеријама. У покушају да их демистификује, Дејвид Ентони (David Anthony) својевремено је рекао да је миграција, заправо, објашњење културне промене којем би се приклонила лења особа, односно они који нису могли или пак нису хтели да развијају захтевније моделе и теорије (Anthony 2000). Полазећи од Ентонијевог, несумњиво, заједљивог коментара, овај рад посвећен је теоријским и епистемолошким основама археолошких погледа на миграције.

Тумачење миграција кроз прошлост наше дисциплине увек је и неизоставно било повезано са осталим пољима науке. Од сродних, хуманистичких дисциплина попут историје или етнологије, преко лингвистике све до, последњих година веома присутне, генетике. У светлу ових сарадњи, у раду ће бити речи о томе јесу ли се – односно

на који начин и у коликој мери – с тим у вези дешавале и промене на епистемолошком плану. Такође, кроз осврте на „таласе моде” у проучавању ове теме биће размотрен и њихов однос са најширим друштвеним, и пре свега политичким, околностима. Укратко, питање миграција једно је од оних који на веома пластичан начин потврђују Тилијеву (Christopher Tilley) сентенцу да археологија проучавајући прошлост упоредо представља и облик социо-политичког деловања у садашњости.

Кључне речи: *миграције, археологија и јавност, историја дисциплине, археологија и историја, археологија и генетика*